

LA NENA PERDUDA

Ignasi García

PERSONATGES

EDUARD

PILAR (ADULTA)

PILAR (VELLA)

CRISTINA (NENA)

CRISTINA (ADULTA)

ANNA (VEU NENA)

ANNA (ADULTA)

AUXILIAR

ACTE 1

(En la foscor, se sent el soroll de la frenada d'un cotxe i a continuació una forta col·lisió. Llum. Davant del mur que protegeix una casa, EDUARD espera impacient. Mira el rellotge. Mira la casa. Truca a l'interfon i continua passejant. Al cap d'una estona torna a trucar a l'interfon i continua passejant. Mentre passeja xiula "O mio babbino caro" per passar l'estona. Mira el rellotge. Truca un altre cop a l'interfon amb insistència i s'espera. Li contesta una veu femenina.)

PILAR OFF- Què vols?

EDUARD - A tu què et sembla?

PILAR OFF - No cal que piquis així, espatllaràs l'interfon.

EDUARDO- Se me'n fot! Porto mitja hora esperant aquí fora.

PILAR OFF- No volen sortir.

(Pausa)

EDUARD - Què vol dir que no volen sortir?

PILAR OFF- Em sap greu.

EDUARD- No m'has contestat! Què collons vol dir que no volen sortir?

PILAR OFF- No t'alteris, així no arreglaràs res.

EDUARD- Vols fer el fotut favor de dir-me què passa?

PILAR OFF- Ja t'ho he dit. No volen sortir. Em sap greu, jo he fet tot el que he pogut.

EDUARD- No em vinguis amb històries, que surtin i ja està.

PILAR OFF- Sempre igual.

EDUARD- Què vols dir?

PILAR OFF- S'han de fer sempre les coses com tu vols.

EDUARD- Què t'empatolles?

PILAR OFF- Ja ho veuràs, ja, aquella no t'aguantarà ni la meitat de les coses que jo t'he aguantat. I si no, temps al temps.

EDUARD - Dignes que s'hi posin.

PILAR OFF - Què?

EDUARD- Vull parlar amb elles.

(Pausa)

PILAR OFF- Però si ja t'he dit que no volen sortir.

EDUARD- Ja ho entès, això! No sóc imbècil! Tu vés i digues que s'hi posin, em sembla que no és demanar gaire!

PILAR OFF- No cal que cridis.

EDUARD- Perdona, perdona. Sisplau, fes el que et dic, vull parlar amb elles.

PILAR OFF- D'acord. Però no et prometo res.

(Pausa llarga. Per l'interfon se sent un xiuxiueig inintel·ligible.)

PILAR OFF- No s'hi volen posar.

EDUARD- Què?

PILAR OFF- Et dic que tampoc s'hi volen posar.

EDUARD - Però per què?

PILAR OFF- No ho sé, no m'ho han dit.

EDUARD- Això no té cap ni peus.

PILAR OFF- Jo he fet el què he pogut.

EDUARD- Els has preguntat per què no volen parlar amb mi?

PILAR OFF- Sí, però no m'han dit res, ja t'ho dit. Només que no volen sortir i que no s'hi volen posar.

EDUARD- Però què collons passa?

PILAR OFF - I a mi què m'expliques?

(Pausa. EDUARD passeja d'un cantó a l'altra, cada cop més nerviós)

EDUARD- Ets la seva mare, obliga-les a posar-s'hi, només són nenes. Això no és normal.

PILAR OFF- Ja ho sé, que no és normal. Per això m'estranya.

EDUARD- On vols anar a parar?

PILAR OFF- Què els has fet?

EDUARD- Què vols dir?

PILAR OFF- Si no et volen veure ni parlar amb tu, és perquè els has fet alguna cosa.

EDUARD- Però què dius! Jo no els he fet res!

PILAR OFF- Doncs alguna cosa ha passat.

EDUARD- Et dic que no ha passat res!

PILAR OFF- Segur? Són dues nenes molt bones, ja ho saps. No farien una cosa així perquè sí.

EDUARD- Cago'n la mare que et va parir! Fes que s'hi posin d'una vegada!

(Pengen l'intèrfon)

EDUARD- Pilar? Pilar!! *(Pausa.)* Merda!

(Passeja nerviós. Mira l'intèrfon, dubtant. Finalment treu el mòbil. Marca i espera.)

EDUARD- Merda! Cristina, sóc el papa. Per què no vols sortir? Si ja havíem fet plans! I t'havia dit que t'ajudaria amb els deures de Mates... De seguida que sentis el missatge truca'm, va.

(Penja. Passeja nerviós amb el mòbil a la mà. Mira l'intèrfon, dubtant. Torna a marca un número al mòbil i espera.)

EDUARD- Hola, bonica, sóc jo, el papa. He trucat a la teva germana i no em contesta, i ara tu tampoc em contestes. Estic preocupat, us passa alguna cosa? Va, Anna, truca'm, que estic aquí baix i fa estona que us espero. Fes-ho, d'acord?

(Penja. Pausa. Mira la casa. El truquen per telèfon i contesta amb ànsia)

EDUARD- Digui? Ah, ets tu. (...) Encara no. (...) No, no passa res, és només que... encara no han sortit. Què vols, la Cristina s'està fent gran, s'està tornant presumida i... perd molt de temps pentinant-se davant del mirall. (...) No, tampoc, la petita ja saps que

no surt mai sola, surt amb la Cristina, quan ella ja ho té tot enllestit. (...) Sí, és clar, ja he trucat per l'interfon i els he dit que s'afanyin. Hi ha molta cua? (...) No ho sé... jo... agafaria l'entrada normal... (...) Ah, doncs si només són tres euros més, agafa la combinada amb l'espectacle dels dofins. Si són places limitades i estan a punt d'exhaurir-se... (...) Sí, sí, tot va bé, ja t'ho he dit. (...) Sí, segur. (...) No t'amoïnis, arribarem a temps. Escolta... Gràcies. (...) Doncs per tot el que estàs fent.

(Penja. Pausa. Mira la casa. Truca a l'interfon. Espera. No contesten. Torna a trucar, aquest cop amb més insistència. Espera. No contesten. Torna a trucar encara amb més insistència. Respon CRISTINA)

CRISTINA OFF- No cal que truquis tantes vegades, que ja t'hem sentit.

EDUARD- Cristina, ets tu?

CRISTINA OFF- Para ja o ens agafarà mal de cap a les tres.

EDUARD- T'he deixat un missatge al mòbil i no m'has contestat. I a l'Anna també.

CRISTINA OFF- Ah, sí? No me n'he adonat.

EDUARD- Què vol dir que no te n'has adonat?

CRISTINA OFF- Doncs això, tenia l'assecador de cabell a la mà i no he sentit el telèfon.

EDUARD- I l'Anna?

CRISTINA OFF- Què passa amb l'Anna?

EDUARD- Escolta, no cal que siguis tan seca i que em parlis així, que sóc el teu pare.

CRISTINA OFF- No sóc seca. I no t'estic parlant malament.

EDUARD- Millor deixem-ho córrer. Quan penseu sortir? Us estic esperant aquí fora.

CRISTINA OFF- T'has cagat en la iaia.

EDUARD- Què?

CRISTINA OFF- Li has dit a la mama que et cagaves en la seva mare. I la seva mare és la iaia.

EDUARD- Ho has sentit?

CRISTINA OFF- Això és molt lleig. No pots anar pel món dient aquestes coses. És així com ens penses educar?

EDUARD- Em sap greu, és que m'he posat una mica nerviós.

CRISTINA OFF- Doncs la mama està molt afectada.

EDUARD- Em sap greu, de veritat.

CRISTINA OFF- Això no m'ho hauries de dir a mi, li hauries de dir a ella.

EDUARD- D'acord, doncs que s'hi posi, que em disculparé.

CRISTINA OFF- És que ara no s'hi vol posar.

EDUARD- Què?

CRISTINA OFF- Està molt afectada, és normal.

(Pausa breu)

EDUARD- Cristina, això són coses de grans entre el papa i la mama i tu no t'hi has de ficar. Ja parlaré jo amb ella. Ara agafa les teves coses i surt a la porta, va, que ens esperen a l'entrada del zoològic i ens estan guardant el torn a la cua.

CRISTINA OFF- Qui ens espera?

EDUARD- Qui vols que sigui? La Paula.

(Pausa)

EDUARD- Cristina, que em sents?

CRISTINA OFF- Sí.

EDUARD - Va, agafa les teves coses i surt. I digues a l'Anna que també s'afanyi, que ja estic fart d'esperar.

CRISTINA OFF- L'Anna està al lavabo i encara trigarà a sortir. Com s'ha començat a dutxar sola ho deixa tot mullat i ho ha de fregar abans de sortir. Així no li dóna tanta feina a la mama.

EDUARD- Molt bé, doncs ajuda-la una mica perquè vagi més de pressa i pugueu sortir abans, si no farem tard a l'espectacle dels dofins.

CRISTINA OFF- És que jo no hi vull anar.

EDUARD- Què has dit?

CRISTINA- Que no vull venir amb tu.

(Pausa)

EDUARD- Per què no?

CRISTINA OFF- Em trobo una mica malament.

EDUARD- Què et passa?

CRISTINA OFF- Estic marejada. M'estimo més quedar-me aquí.

EDUARD- Has anat al metge?

CRISTINA OFF- No, és que ha sigut avui.

EDUARD- I la mama no t'ha portat al metge?

CRISTINA OFF- Si cal ja m'hi portarà.

(Pausa.)

EDUARD- Diques a la mama que s'hi posi.

CRISTINA OFF- Ja t'he dit que no vol parlar amb tu.

EDUARD- Ja ho he sentit, però això és important, vull que m'expliqui què tens i què pensa fer.

CRISTINA OFF- Ja t'ho he dit jo.

EDUARD- Però tu ets una nena! I els assumptes dels fills malalts els hem de tractar els pares, no els nens!

CRISTINA OFF- No estic malalta, només em trobo malament, ja t'ho he dit, no n'hi ha per tant.

EDUARD- Doncs aleshores m'enduré ara la teva germana i tornaré més tard, a veure si et trobes millor.

(Pausa)

CRISTINA OFF- És que no sé si se m'haurà passat el mareig. És un mareig molt fort.

EDUARD- Mira, Cristina, tu sí que m'estàs marejant a mi. Fes el fotut favor de fer-me cas!! Diques-li a la mama que s'hi posi d'una punyetera vegada!!

(Pengen l'interfon)

EDUARD- Cristina? Cristina!! *(Pausa molt breu)* La mare que la va parir!

(Truca a l'interfon amb insistència. No contesten. Mira la casa. Comença a passejar, nerviós. Finalment treu el mòbil, dubta i fa una trucada. Salta el contestador)

EDUARD- Escolta, Pilar, fes el favor de contestar-me. Mira, em sap greu allò d'abans, no t'ho havia de dir. Però és que no entenc què està passant, com és que les nenes no surten. I ara al damunt la Cristina em diu que no vol venir perquè de sobte està marejada. Em sembla que hauríem de ser capaços de superar les nostres diferències quan es tracta de les nostres filles, no et sembla? Així que fes el favor de posar-t'hi. Mira, ara penjaré i sé que el primer que faràs serà escoltar aquest missatge. Així que quan l'escoltis, truca'm. I hauríem de parlar de què fem amb la Cristina, no podem consentir que ens parli d'aquesta manera, com si tingués més edat de la que té i es cregués amb dret a jutjar-nos. Espero que ara l'estiguis renyant, perquè estic convençut que tu estaves molt a prop d'ella mentre em parlava per l'interfon. Espero la teva trucada.

(Penja. Mira la casa. Pausa. S'apropa a l'interfon. Té l'impuls de trucar però es reprimeix. S'allunya de l'interfon. De sobte comencen a parlar per l'interfon)

ANNA OFF- Papa?

EDUARD- Anna! Com estàs?

ANNA OFF- He sentit això que explicaves a la Cristina del zoològic. És veritat que hi anem?

EDUARD- Sí. La Paula és allà fent cua i ens està esperant.

ANNA OFF- I és veritat que també anirem a veure els dofins?

EDUARD- Sí. Ja has fregat el lavabo?

ANNA OFF- Què?

EDUARD- La Cristina m'ha dit que t'estaves banyant tota sola i que després fregaries el lavabo.

ANNA OFF- Ah, sí?

EDUARD- Si ja has acabat agafa la bossa i surt, va, que t'espero aquí fora.

ANNA OFF- La Cristina no vol venir.

EDUARD- Ja m'ho ha dit. Diu que es troba una mica malament.

ANNA OFF- Diu que està marejada. No sé què passa, ahir no ho estava.

EDUARD- És el que tenen els marejos, bonica, que t'agafen de sobre. Escolta, què és aquí a prop, la mama?

ANNA OFF- Sí... No... És que està molt dolguda per la teva actitud intolerant.

EDUARD- Què dius? Com és que parles d'aquesta manera?

ANNA OFF- De quina manera?

EDUARD- Amb aquestes paraules. Tu saps què vol dir "intolerant"?

ANNA OFF- Escolta, que jo no sóc una nena petita, eh? Que ja em dutxo sola, i entenc més coses de les que et penses.

(Pausa breu)

EDUARD- Anna, vés a buscar la mama allà on sigui i digues-li que s'hi posi. He de parlar amb ella, és molt important.

(Pausa breu. Se sent un xiuxiueig inintel·ligible)

ANNA OFF- És que no hi és i no s'hi vol posar.

EDUARD- I com ho saps que no s'hi vol posar, si no hi és?

ANNA OFF- Perquè m'ho ha dit.

(Truquen EDUARD al mòbil)

EDUARD- Un moment. *(contesta al mòbil amb ànsia)* Escolta, Pilar, no... *(s'atura)* Ah, ets tu. *(s'allunya de l'intèrfon per parlar per telèfon)* No, és que encara no han baixat. (...) No, ja t'he dit que tot va bé. (...) No estic nerviós! (...) Et dic que no estic nerviós! (...) Es que espero una trucada de la Pilar. (...) Vull parlar amb ella, es veu que la Cristina es troba malament i no sap si vindrà.

ANNA OFF- Papa, amb qui parles?

EDUARD- Un moment, Anna, estic parlant per telèfon.

ANNA OFF- Ah, molt bonic, jo aquí parlant-te i tu no em fas ni cas. Molt bonic!

EDUARD *(al telèfon)*- Paula, he de penjar. Ja et trucaré d'aquí a una estona. (...) Et dic que et trucaré d'aquí a una estona!

(Penja i s'apropa a l'intèrfon)

EDUARD- Mira, Anna, només vull saber una cosa: tens ganes d'anar al zoològic i veure també l'espectacle dels dofins o no? Perquè si tens ganes has de sortir ara mateix amb la bossa, si no farem tard.

(Pausa breu).

EDUARD- Anna? Que em sents?

ANNA OFF- Sí, t'estic escoltant.

EDUARD- Aleshores contesta.

ANNA OFF (*plorosa*)- Mira, papa, jo... tinc moltes ganes d'anar amb tu al zoològic i de veure els dofins i de veure també la Paula, però... però... És que... és que... em sap greu per la Cristina.

EDUARD- Per la Cristina?

ANNA OFF- Sí, es troba malament i no vull deixar-la aquí sola amb la mama.

EDUARD- Tranquil·litza't, filla, no cal que ploris.

ANNA OFF- Ploro perquè no sé què fer, i si no vinc amb tu t'enfadaràs i em renyaràs. I quan em vegis em castigaràs.

EDUARD- Però què dius? D'on ho has tret això?

ANNA OFF- Jo no vull que ningú em castigui. Jo no he fet res!

EDUARD- És clar que no filla, és clar que no. Au, tranquil·litza't.

ANNA OFF- La Cristina es troba malament i no pot venir, no és culpa meva.

EDUARD- D'acord, d'acord. Escolta, si la mama no hi és i no s'hi vol posar, digues-li a la Cristina que s'hi posi. Perquè la Cristina sí hi és, oi?

ANNA OFF- Sí... No.

EDUARD- En què quedem?

ANNA OFF- No ho sé.

(Pausa breu)

EDUARD (*a l'interfon, aixecant la veu*)- Pilar, sé que m'estàs sentint. Deixa de fer patir la nena, no tens perquè fer-la passar per això.

PILAR OFF- Ets tu qui les està fent patir innecessàriament.

EDUARD- Que jo...? Mira, deixem-ho córrer. Què li passa a la Cristina, que diu que està marejada?

PILAR OFF- Doncs això: que està marejada.

EDUARD- Escolta, no em tractis com un imbècil, el que vull dir...

PILAR OFF- Vigila el teu vocabulari, que hi ha l'Anna escoltant.

EDUARD- Doncs li dius que se'n vagi perquè tu i jo hem de parlar.

PILAR OFF- Tu i jo no tenim res a dir-nos.

EDUARD- Com pots ser així? Escolta, Pilar...

PILAR OFF- T'has cagat en la mare que em va parir.

(Pausa)

EDUARD- Em sap greu. Estava nerviós.

PILAR OFF- Sempre igual. Primer fereixes i després tu mateix vols posar la bena a la ferida. Però el mal ja està fet.

EDUARD- Ja t'he dit que em sap greu, què més vols? Escolta, saps d'on li venen aquests marejos a la Cristina? L'has dut al metge?

PILAR OFF- No cal dur-la al metge.

EDUARD- Com que no? Si té marejos i es troba malament, se l'hauria de dur al metge perquè li doni un cop d'ull. Fes-la sortir i ja la porto jo.

PILAR OFF- Jo ja sé què té. Li ha vingut la menstruació.

CRISTINA OFF- Mama!

PILAR OFF- Què passa? És el teu pare.

CRISTINA OFF- Però és una cosa molt íntima.

PILAR OFF- Si no li diem no pararà fins esbrinar què et passa. Tot això que t'estalvies.

EDUARD- Caram, Cristina! No m'ho havies dit! Et vas espantar?

CRISTINA OFF- Si em vaig espantar? Què vols dir?

EDUARD- Home, la primera vegada, segons com t'agafi, et pot espantar una mica.

CRISTINA OFF- És que...

EDUARD- Què?

CRISTINA OFF- Doncs que...

PILAR OFF- No és la primera vegada.

(Pausa breu)

EDUARD- No és la primera vegada?

PILAR OFF- No és la primera vegada.

CRISTINA OFF- No, no és la primera vegada.

EDUARD- Cristina, per què no m'ho havies explicat?

PILAR OFF- Perquè són coses de dones.

CRISTINA OFF- Sí, són coses de dones. Tu no n'has de fer res.

EDUARD- Per què no? Sóc el teu pare.

PILAR OFF- Sí, home, ara fes veure que et preocupes per ella. Però qui les vesteix, qui les cuida quan estan malaltes i qui les ajuda amb els deures?

EDUARD- Què t'empatolles? Per què em surts ara amb això?

PILAR OFF- Perquè és la veritat! Sóc jo qui les vesteix, qui les cuida quan estan malaltes i qui les...! Tu només et quedes amb la part bona, la de portar-les el cap de setmana aquí i allà sense preocupar-te de les seves necessitats!

EDUARD- No em surtis amb això! Vas ser tu qui va posar pegues i va voler anar a judici quan jo et vaig proposar la custòdia compartida! Ja m'agradaria a mi fer amb elles tot el que tu fas! Ets tu qui posa pegues!

PILAR OFF- Si el jutge no et va donar la custòdia compartida per alguna cosa seria. Per començar, tu no ets mai a casa per culpa de la teva feina.

EDUARD- No comencis! Saps perfectament que estava disposat a demanar un canvi d'horari i a canviar de feina si no me'l donaven!

PILAR OFF- A més, no em dóna la gana de deixar les meves filles amb una estranya, que és el que tu hauries fet! Quina mena de pare deixaria les seves filles amb una estranya?

EDUARD- La Paula no és una estranya.

PILAR OFF- Això, tu defensa-la a ella abans que a les teves filles!

EDUARD- No és una estranya! La Cristina i l'Anna la coneixen i ella les estima! No és una desconeguda, collons!!

ANNA OFF (*plorosa, se sent de lluny*)- No us baralleu!

PILAR OFF- Mira què has aconseguit, l'Anna està plorant. Estaràs content, oi?

EDUARD- Saps que et dic? Que aquesta situació és absurda! No tinc ganes de continuar aquí plantat com un estaquirot parlant per l'interfon. Obre'm i parlem cara a cara. Sigui quin sigui el problema que hi hagi, el solucionarem.

PILAR OFF- No penso obrir-te. Per què? Perquè comencis a cridar i a insultar?

EDUARD- Però què dius? Qualsevol que et sentís es pensaria que sóc un maltractador. Va, obre'm i solucionem aquesta situació com adults.

PILAR OFF- T'he dit que no et penso obrir.

EDUARD- I què penses fer? Deixar-me aquí sense poder veure l'Anna i la Cristina?

PILAR OFF- No haver-les maltractat.

EDUARD- Que jo les he maltractat?

PILAR OFF- Les obligues a estar amb aquella dona i elles no volen.

EDUARD- D'on ho has tret això? Però si s'ho passen molt bé amb ella. Riuen molt.

PILAR OFF- No és veritat. Quan arriben a casa es queixen de que les obliga a fer coses que elles no volen fer. El que passa és que quan estan amb tu s'ho empassen perquè no t'emprenyis amb elles.

EDUARD- No és veritat.

PILAR OFF- Sí que és veritat.

EDUARD- No és veritat. Què me'n dius, de les fotos?

PILAR OFF- Les fotos?

EDUARD- Les fotos no enganyen, unes criatures no poden dissimular d'aquesta manera, si ho estan passant malament. I a totes les fotos surten pixant-se de riure.

PILAR OFF- T'ho estàs inventant. A mi la Cristina i l'Anna no m'han ensenyat mai cap foto. I encara menys fotos rient amb aquella, que les tracta com un drap brut.

EDUARD- S'ha acabat! Si no em vols obrir, entraré jo amb la meva clau.

PILAR OFF- Ni se't passi pel cap!

EDUARD- No em deixes cap altra opció!

PILAR OFF- No hi tens cap dret!

(EDUARD treu una clau i la posa al pany de la porta. No aconsegueix obrir).

EDUARD- Què passa? *(Silenci)* Què és això, què coi passa? *(Silenci)* No obre! Em pots explicar què coi passa?

PILAR OFF- He fet canviar el pany.

EDUARD- Que has fet canviar el pany?

PILAR OFF- Això ja no és casa teva. Tenia por que provessis d'entrar sense el meu permís. I veig que no em vaig equivocar.

(Pausa llarga)

EDUARD- Perquè m'ho fas, això?

PILAR OFF- Per què t'estranya? Jo no et vaig fer fora de casa, vas ser tu qui va marxar.

CRISTINA OFF- És veritat.

ANNA OFF- És veritat, papa. Vas ser tu.

EDUARD- És necessari que escoltin aquesta conversa? Per què no tens almenys una mica de decència i les envies a l'habitació a jugar?

CRISTINA OFF- Jo no tinc ganes de jugar. I l'Anna tampoc. Oi que no, Anna?

(Pausa breu. Se sent un xiuxiueig inintel·ligible)

ANNA OFF- De veritat veuríem els dofins, papa?

EDUARD- Què?

ANNA OFF- Has comprat entrades per veure també con salten i ballen els dofins?

EDUARD- Sí.

ANNA OFF- I les orques?

EDUARD- Què els passa, a les orques?

ANNA OFF- També les veuríem?

EDUARD- No n'hi ha, d'orques, al zoològic.

ANNA OFF- Una vegada, quan tu i la mama estàveu junts, vam a anar a un lloc on hi havia orques.

EDUARD- No era el zoològic.

ANNA OFF- I també hi ha espectacle de foques?

EDUARD- No ho sé, em sembla que no.

CRISTINA OFF- Els animals que surten en aquests espectacles no són foques, idiota, són lleons marins. No tens ni idea!

EDUARD- Escolta, no li parlis així a la teva germana.

ANNA OFF- Sempre fa igual, sempre m'insulta.

CRISTINA OFF- No és veritat.

EDUARD- No us baralleu. I tu, Cristina, tracta la teva germana amb més respecte, que per això ets la gran.

PILAR OFF- Escolta, penses estar-te tot el dia aquí baix donant la tabarra? Jo tinc coses a fer.

EDUARD- Pilar, m'estàs fent perdre la paciència i no vull. I menys davant de les nenes.

Et recordo que tenim un conveni amb un règim de visites. No te'l pots saltar.

PILAR OFF- M'estàs amenaçant?

EDUARD- No. Només et recordo que els convenis estan per alguna cosa.

PILAR OFF- No sóc jo qui les reté a casa, són elles que no volen anar amb tu, ja ho has sentit. Què vols que faci? No puc obligar les meves filles a fer una cosa que no volen fer!

EDUARD- Bé les obligues a anar a escola si no volen anar-hi, oi?

PILAR OFF- No és el mateix.

EDUARD- Per què no és el mateix?

PILAR OFF- Sempre vols imposar el teu criteri! Com vols que sigui el mateix anar a l'escola que anar amb tu?

EDUARD- Pilar, fes-les baixar o...

PILAR OFF- Què? Avisaràs la policia?

CRISTINA OFF- De debò series capaç d'avisar la policia, papa?

EDUARD- No, això ho ha dit la teva mare, no jo.

CRISTINA OFF- Ah, perquè ja només faltaria que cridessis la policia. Ja has sentit la mama, no és ella qui ens obliga a quedar-nos, som nosaltres, que no volem venir.

EDUARD- Però no deies que no venies perquè estaves marejada i et trobaves malament?

CRISTINA OFF- Sí, això també.

EDUARD- No em puc creure que m'estigui passant això.

PILAR OFF- Què dius?

EDUARD- Res, parlava sol. I què me'n dius, de l'Anna?

PILAR OFF- Què li passa a l'Anna?

EDUARD- No he sentit que digués que no volia venir amb mi.

(Pausa breu).

PILAR- Sí que t'ho ha dit.

EDUARD- No. M'ha dit que no sabia què fer perquè no volia deixar la seva germana sola amb tu. No m'ha dit que no volgués venir amb mi.

PILAR OFF- Vols que t'ho digui?

EDUARD- Sí.

PILAR OFF- De debò vols fer-la passar pel mal tràngol d'haver-t'ho de dir?

EDUARD- Doncs mira, sí!

PILAR OFF- Com pots ser tan cruel?

EDUARD- No em facis parlar. Fes que s'hi posi.

PILAR OFF- No sé si voldrà. Estava aquí però ha marxat.

EDUARD- Cristina, vés a buscar-la i fes que s'hi posi.

CRISTINA OFF- No voldrà.

EDUARD- Escolta, potser ja no visc aquí però encara sóc el teu pare. Així que fes el que et dic. I tu, Pilar... el que estàs fent no té nom.

PILAR OFF- No em miris a mi, ha estat culpa teva, t'ho has guanyat a pols. Per pensar primer en tu sempre, abans que en les teves filles!

(PILAR penja l'intèrfon. EDUARD el mira en silenci. Finalment comença a donar cops i puntades de peu a la porta, amb ràbia. Tornen a despenjar l'intèrfon)

ANNA- Papa?

(EDUARD deixa de colpejar la porta i s'abraona sobre l'intèrfon)

EDUARD- Sí, filla, estic aquí.

ANNA- Què eren aquests cops que se sentien?

EDUARD- Res... Un camió que passava. Escolta, tu sí que vols venir amb mi, oi?

(Silenci) Tens ganes d'anar al zoològic i veure els dofins i les orques, oi que sí?

ANNA- Has dit que al zoològic no hi havia orques. En què quedem?

EDUARD- És veritat, és veritat. Perdona. No, no hi ha orques. Però hi ha dofins, i si no ens afanyem ens perdrem el seu espectacle. *(Silenci)* Tinc una cosa per a tu, per la disfressa de policia que portareu a la festa de l'escola. Recordes que em vas explicar que faríeu una festa a l'escola? *(Silenci)* Doncs us he aconseguit dos xiulets per fer de policies, dos xiulets com els que fan servir els àrbitres dels partits de futbol, que sonen molt fort i se senten des de molt lluny. Els vaig comprar on els compren els àrbitres, vine amb mi i te'ls donaré.

ANNA OFF- És que...

PILAR OFF- Això, tu ara prova de subornar-la. El que faltava!

EDUARD- Tu no t'hi fiquis, estic parlant amb l'Anna. Què hi dius, Anna?

ANNA OFF- És que...

PILAR OFF- Va, Anna, digues al papa el que m'has dit a mi abans. Tranquil·la, no passa res, jo estic al teu costat.

EDUARD- No cal que li diguis tot això. Tranquil·la, Anna, pots dir-me el que sigui, jo no et faré res.

ANNA OFF- Segur?

EDUARD- Sí, debò. Sóc el teu pare, no et faré res.

ANNA OFF- Papa, és que... (*plorosa*) jo tinc moltes ganes d'anar al zoològic i de veure els dofins i també la Paula, però em trobo malament i m'estimo més quedar-me a casa amb la mama. I així també li faig companyia a la Cristina.

(*Pausa*)

EDUARD- Aleshores...tu també et trobes malament?

ANNA OFF- Sí.

EDUARD- I què tens, també marejos?

ANNA OFF- Sí... No... El que jo tinc és mal de panxa.

EDUARD- Mal de panxa...

PILAR OFF- Sí, ha dit que té mal de panxa! Es troba malament! Què més vols sentir?

EDUARD- Quina casualitat que es trobin malament les dues alhora i precisament avui, quan les havia de venir a buscar.

PILAR OFF- Jo estic tan sorpresa com tu, però segurament hi té a veure. Els deu agafar una mena d'atac d'ansietat perquè no volen venir amb tu però no s'atreveixen a dir-t'ho. Això t'hauria de fer pensar.

EDUARD- En què? En la mena de mare que tenen?

PILAR OFF- No comencis o penjo, eh? Et vull ajudar i tu m'ho pagues així!

EDUARD- Anna, segur que no vols venir?

ANNA OFF (*plorosa*)- Sí, papa. Segur.

EDUARD- Escolta, bonica, si vens ja veuràs com se't passa el mal de panxa. I si no se't passa anirem a casa i et faré unes herbetes especials que tinc per la panxa. Me les va donar una fada i tenen uns poders curatius fantàstics.

ANNA OFF- Tu les has provat?

EDUARD- Sí, i t'asseguro que funcionen! Tenia un mal de panxa que em recargolava per terra i se'm va passar de cop.

ANNA OFF- Era una fada dels boscos de Nàrnia?

EDUARD- Em sembla que sí.

ANNA OFF- Doncs la màgia de les fades de Nàrnia es molt forta.

EDUARD- I tant, i tant! Aleshores què em dius? Véns amb mi i provem les herbes aquestes que ho curen tot?

(Pausa)

ANNA OFF- Papa, per què insisteixes? Ja t'he dit que em trobo malament i no em vull moure de casa. T'ho he dit o no?

EDUARD- Sí... M'ho has dit.

PILAR- Ja veus que no t'enganyo. No s'atreveix ni a dir-te la veritat, et té por. Em sap greu. Adéu.

(Penja. EDUARD roman immòbil davant l'interfon. Pausa llarga. Truquen al seu mòbil. Contesta)

EDUARD- Ara no, Paula... Ara no.

(Penja. Roman abatut i pensarós. El tornen a trucar. EDUARD mira el telèfon sense esma. Deixa que soni fins que el so s'atura. Mira la casa. S'acosta a l'interfon, dubta i finalment truca. Espera)

CRISTINA OFF- Qui és?

EDUARD- Sóc jo, Cristina. Escolta, només vull que sortiu un moment a la porta. Tu i l'Anna. Només un moment, de veritat. Per veure-us, fa dies que no us veig i... en tinc ganes. Després si voleu podeu tornar a entrar a casa. Només serà un moment, de veritat.

CRISTINA OFF- Només un moment?

EDUARD- Sí. Després podeu tornar a entrar a casa, si us ve de gust.

CRISTINA OFF- Espera, li pregunto a la mama què li sembla.

EDUARD- No li has de preguntar res, tu, a la mama! N'hi ha prou amb que ho decidim tu i jo! Sóc el teu pare, no sóc un desconegut!

CRISTINA OFF- No cridis.

EDUARD- No estic cridant.

CRISTINA OFF- Però estàs enfadat.

EDUARD- Això potser sí, no t'ho nego. Què? Baixaràs?

(Pausa. Se sent un xiuxiueig inintel·ligible)

EDUARD- Cristina, no m'has sentit?

CRISTINA OFF- Sí, t'he sentit.

PILAR OFF- T'ha sentit perfectament.

EDUARD- Pilar, fes que surtin una estona a saludar-me, com a mínim. I després si volen poder tornar a entrar juntes fins que se'ls passi aquest malestar simultani tan curiós.

PILAR OFF- És una ironia?

EDUARD- Pren-t'ho com vulguis.

(Pausa breu)

PILAR OFF- Provaràs de convèncer-les perquè se'n vagin amb tu.

EDUARD- No és veritat.

PILAR OFF- Ho provaràs.

EDUARD- Et dic que no.

PILAR OFF- Et conec.

EDUARD- I què si ho faig? Hi tinc dret!

CRISTINA OFF- Si ens vols convèncer perquè anem amb tu, aleshores no sortim. Jo almenys no surto.

EDUARD- Cristina, us vull veure, no és demanar gaire. Hi tinc dret.

(Pausa breu. Se sent un xiuxiueig inintel·ligible)

CRISTINA OFF- D'acord. Ara venim.

(Pengen. EDUARD comença a passejar, nerviós. S'atura, pensatiu. Treu el telèfon mòbil. Marca i espera).

EDUARD- Paula, sóc jo. Has agafat ja les entrades? (...) I no pots tornar-les? (...) És que... em sembla que no vindran. (...) No volen venir amb mi, no ho entenc. Diuen que es troben malament i que no venen. (...) Et penses que no ho he provat? (...) I què vols, que cridi la policia, es planti aquí davant i les obligui a fer una cosa que no volen fer? Això, suposant que la policia faci alguna cosa. (...) També ho he provat, no em feia gràcia però ho he provat. I saps què? Ha canviat el pany i... (...) És clar que m'emprenya, però hi té dret. Què vols que faci? (...) Doncs perquè em pensava que es podria solucionar, per això no t'ho he explicat abans. (...) És clar que és una excusa, jo tampoc penso que es trobin malament.

(Mentre parla per telèfon, EDUARD es posa d'esquena a la porta. La porta s'obre i veiem PILAR i CRISTINA, que esperen al llindar sense moure's. EDUARD no s'adona i continua parlant per telèfon)

EDUARD- Malament, com vols que estigui? Encara ho he de pair. (...) Gràcies, no cal. Tu espera't a l'entrada, vés a saber, potser al final s'ho repensen i venen amb mi. (...) Doncs què hi farem, ens perdrem l'espectacle dels dofins. Prova de canviar-les per una altra sessió. (...) Doncs podríem menjar un entrepà dins del recinte i esperem la primera sessió de la tarda. (...) Et dic que no cal, de debò, ara sortiran a saludar-me i encara tinc l'esperança de convèncer-les perquè vinguin amb mi i...

CRISTINA OFF- Has dit que no provaries de convèncer-nos.

(EDUARD es gira i veu CRISTINA I PILAR. Pausa molt breu.)

EDUARD- Perdona, he de penjar, de seguida et truco. (...) He dit que he de penjar!

(Penja)

PILAR- Molt bonic, la nena fa l'esforç de baixar tot i trobar-se malament, i tu no li fas ni cas.

EDUARD- Hola, Cristina.

CRISTINA- Hola.

(EDUARD li vol donar un petó a la galta, però CRISTINA s'aparta)

EDUARD- No et mossegaré, eh?

CRISTINA- Ja ho sé.

EDUARD- Aleshores per què no vols que et faci un petó?

CRISTINA- Perquè no.

EDUARD- Això no és una explicació.

CRISTINA- Ai, papa, no comencis! He dit que no i ja està.

EDUARD- I tu què hi fas, aquí?

PILAR- És casa meva, què vols que hi faci?

EDUARD- Vull estar una estona sol amb elles. Tant et costa d'entendre?

CRISTINA- Li he demanat jo que vingui.

PILAR- Es veu que l'intimides i té por de sortir ella sola a parlar amb tu.

EDUARD- Això que diu la mama és veritat?

CRISTINA- Sí.

EDUARD- Escolta, filla, que no et segrestaré ni res. Però què et penses?

PILAR- Pobre de tu. Només faltaria!

EDUARD- Escolta, si has d'estar aquí tingues com a mínim la decència de estar callada!

Vull parlar tranquil amb les nenes sense que ningú emprenyi.

CRISTINA- L'Anna no sortirà a saludar-te.

EDUARD- Per què no?

CRISTINA- Li fa massa mal la panxa.

EDUARD- Però si només és un moment.

CRISTINA- Ja ho sé. Però diu que li fa massa mal la panxa.

EDUARD (*a Pilar*)- Ja que estem aquí, per què no aprofitem i la portem al metge perquè li doni un cop d'ull? I de passada portem també la Cristina, que diu que es mareja.

Així ens assegurem que només és la menstruació.

CRISTINA- Jo no vull anar al metge!

PILAR- Ja ho has sentit.

CRISTINA- Per què ets tan pesat? Has dit que només volies saludar-nos.

EDUARD- Escolta, a mi no em parlis així, que sóc el teu pare.

PILAR- Però si t'estava parlant bé.

EDUARD- Tu no t'hi fiquis.

PILAR- Només et dic que t'està parlant bé, sóc la seva mare, a veure si no podré dir que t'està parlant bé.

CRISTINA- T'estava parlant bé.

EDUARD (*a Pilar*)- Saps què pots fer? Entra a casa i surt amb l'Anna, digues-li que només serà un moment.

CRISTINA- Ja t'he dit que té mal de panxa.

EDUARD- M'estimaria més sentir-li-ho dir a ella.

PILAR- Què passa? No ens creus?

EDUARD- Tu fes-ho. Després de parlar amb ella me n'aniré.

(Pausa breu)

PILAR- Et fa res si et deixo un moment sola amb el papa?

EDUARD- Escolta, que no me la menjaré!

CRISTINA-No, mama, no em fa res.

PILAR- De seguida torno.

(PILAR torna a entrar a la casa. Pausa).

EDUARD- Què tal portes les operacions amb números decimals?

CRISTINA- Bé.

EDUARD- Segur? Em vas dir que encara et costaven una mica.

CRISTINA- Sí, em costen una mica.

EDUARD- Si vols vine a casa i t'ajudo a repassar-les un altre cop.

CRISTINA- No cal, ja m'ajuda la mama.

EDUARD- Per què no vols venir amb mi?

CRISTINA- Ai, papa! No comencis!

EDUARD- Les coses s'han de parlar, Cristina. Les persones han de resoldre els seus problemes parlant, esquivar-los no serveix de res. Parla amb mi, explica'm quines coses no t'agraden, què he fet perquè no vulguis veure'm, i busquem solucions. Però vine amb mi, filla, que fa dies que no ens veiem i jo tinc ganes d'estar amb tu. Tu no?

CRISTINA- És per la teva manera de ser.

EDUARD- La meva manera de ser?

CRISTINA- S'ha de fer sempre el que tu vols, sempre vols tenir la raó, ets incapaç de posar-te en el lloc dels altres i veure com pateixen.

EDUARD- Tot això ho has pensat tu sola?

CRISTINA- Sí.

EDUARD- I què he fet perquè pensis això de mi? Va, posa'm un exemple.

CRISTINA- Doncs... *(pensa)* Ho sé i ja està, ara no dissimulis, tu ets així.

(Es miren en silenci)

ANNA OFF *(per l'interfon)*- Papa...

EDUARD- Sí, filla, digues.

ANNA OFF- La mama diu que vols que surti.

EDUARD- Sí. Només serà un moment. Així ens saludem.

ANNA OFF- Ja, però és que... és que jo tinc mal de panxa i no puc sortir.

EDUARD- I què passa amb els xiulets per la vostra disfressa de policies? Els vaig comprar a la botiga on els compren els àrbitres de futbol! Us els vull donar.

ANNA OFF- Són bonics?

EDUARD- Ja ho crec! Brillen molt! I quan xiules sonen molt fort i se senten molt lluny.

(Pausa. Se sent un xiuxiueig inintel·ligible)

ANNA OFF- Es que em trobo malament, papa, ja t'ho he dit.

CRISTINA- Vols que els agafi jo?

ANNA OFF- Sí, que els agafi la Cristina, ella ja me'ls ensenyarà.

EDUARD- Segur, Anna?

CRISTINA- Què passa, no confies en mi?

EDUARD- És clar que sí.

CRISTINA- El que faltava! Que no confiïs en la teva pròpia filla! Quin pare!

EDUARD- No em parlis així, sóc el teu pare!! Mostra'm una mica de respecte!!

(CRISTINA el mira espantada. ANNA comença a plorar per l'interfon i penja)

EDUARD *(abraonant-se sobre l'interfon)*- No, Anna! Sisplau, no pengis!

(Silenci. CRISTINA continua mirant EDUARD, espantada i plorosa)

EDUARD- Perdona'm. No m'havia de posar d'aquesta manera. Ets una bona nena. Tens el teu caràcter i la teva manera de ser, però no pots parlar-me d'aquesta manera. Em parles amb despreci i com si fos un monstre. I no m'ho mereixo.

(CRISTINA, espantada, vol entrar a casa però EDUARD la reté.)

EDUARD- Espera!

CRISTINA- Deixa'm! Vull entrar a casa!

EDUARD *(sense deixar-la anar)*- Promet-me que aquest cap de setmana cuidaràs de la teva germana petita. I que et cuidaràs tu també. Així quan ens tornem a veure ja us trobareu bé. M'ho promets?

CRISTINA *(espantada)* Sisplau, deixa'm entrar a casa.

EDUARD- Et trucaré, d'acord? Us trucaré a les dues. I si tens algun dubte amb les Mates o amb el que sigui em truques, d'acord? O per explicar-me el que sigui, no cal que em truquis només per coses de l'escola, a mi m'agrada que m'expliquis el que fas, com això de la festa aquesta on anireu disfressades de policies. Ho faràs?

(Pausa. CRISTINA el continua mirant, espantada. PILAR torna amb ells. CRISTINA l'abraça, buscant la seva protecció.)

PILAR- Vés-te'n. Ja ho has espatllat prou.

(EDUARD i PILAR es miren. EDUARD treu dos xiulets de la butxaca i els ofereix a CRISTINA)

EDUARD- Té, els dos xiulets. Si alguna vegada em necessites, xiula i jo seré allà. Encara que no em vegis, seré amb tu. I t'escoltaré. Quan li donis a l'Anna el seu xiulet, explica-li el que t'acabo de dir. Ho faràs?

(CRISTINA el mira sense respondre)

PILAR- Està agafant fred. Hauríem de passar cap dins.

(PILAR i EDUARD es miren. Silenci)

EDUARD- Adéu, filla. Que et milloris.

(CRISTINA entra amb PILAR a la casa. Pausa llarga. EDUARD contempla la casa des del carrer. Comença a sonar el seu telèfon mòbil. EDUARD el deixa sonar sense agafar-lo.)

FOSC LENT

ACTE 2

(Habitació d'una residència d'avis. Un llit, un armari, una calaixera, un petit tocador i una taula. Hi ha algunes peces de roba escampades. En una butaca orientada cap a la finestra seu PILAR, vella. Entra ANNA -ara amb 35 anys- amb una maleta, l'acompanya una AUXILIAR. Pilar no reacciona a l'entrada ni a la conversa que tenen ambdues)

AUXILIAR- És aquí. Segurament la trobarà molt canviada des de la darrera vegada.

(Silenci. ANNA observa PILAR)

AUXILIAR- Pot quedar-se tot el temps que vulgui.

ANNA- No m'hi estaré gaire estona.

AUXILIAR- Com vulgui. *(Es posa davant PILAR. Li parla amb afecte)* Pilar, mira qui t'ha vingut a veure.

(PILAR mira l'Auxiliar i a continuació mira ANNA. Pausa)

AUXILIAR- Saps qui és?

PILAR *(somriu)*- És clar...

AUXILIAR- Estàs contenta?

PILAR *(somriu)*- És clar...

AUXILIAR- No li dius res?

PILAR (*a ANNA, somrient*)- Que em porta els caramels?

ANNA- Caramels?

AUXILIAR- La confon amb la doctora. Sempre que la visita li porta caramels.

PILAR (*decepcionada*)- No em porta caramels?

ANNA- No.

PILAR- Bah!

(PILAR, enfadada, torna a mirar per la finestra)

AUXILIAR- Em sap greu.

ANNA- No passa res.

AUXILIAR- Ha empitjorat una mica des de la darrera vegada.

ANNA- Una mica no. Bastant.

AUXILIAR- Bé... doncs... les deixo soles. Si necessita alguna cosa només ha de tocar aquest timbre.

(L'AUXILIAR se'n va. ANNA observa PILAR, que continua mirant per la finestra. Pausa)

ANNA- De veritat no em reconeixes?

(PILAR la mira uns segons, sense reconèixer-la, i torna a mirar per la finestra. Pausa)

ANNA- Això és ridícul.

(Inicia una sortida per l'esquerra. S'atura. Dubta. Finalment seu al llit i comença a parlar, sense mirar la butaca on seu PILAR)

ANNA- T'asseguro que això m'està costant molt. He estat una bona estona allà fora, mirant la porta amb cara d'idiota, pensant "entro o no entro?". I aquí em tens. Però que consti que si no arriba a ser per la Cristina hauria demanat un taxi i hauria fotut al camp, directament a l'aeroport... Potser ho hauria d'haver fet... A més, no sé si a tu et farà il.lusió veure'm.

(Pausa)

ANNA- Me'n vaig. Torno a Amèrica. He vingut per dir-t'ho. Potser esperaves que em quedaria, que m'instal.laria a la casa, que vindria a visitar-te, que tindria cura del teu jardí amb la mateixa dedicació que tu; doncs em sap greu però tinc altres plans. Jo aquí ja no hi pinto res. Sóc una estranya. Allà hi tinc amics i hi tinc el Michael. Aquí, llevat de la Cristina i de tu, ja no hi tinc ningú. Segur que en el fons ja t'ho veies venir. No dic que t'agradi la idea, no, a tu no t'ha agradat mai gairebé res del que jo feia. A mi em passava el mateix amb tu. No podia suportar aquell aire de resignació i aquella rancúnia que ens vas contagiar.

(Sense deixar de mirar per la finestra, PILAR comença a balancejar-se i a recitar ràpidament i de manera compulsiva.)

PILAR- Lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal,
lliura'ns....

ANNA- I ara què et passa?

PILAR... de tot mal, lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal, lliura'ns...

ANNA- Mama, para, que m'estàs posant nerviosa...

*(Com PILAR continua amb la seva lletania, ANNA va cap a ella i li agafa les
espatlles amb força perquè deixi de balancejar-se i de recitar.)*

ANNA- Prou!

(PILAR la mira i li dedica un somriure angelical)

PILAR- Què ets maca!

*(PILAR torna a mirar per la finestra, ignorant la presència de l'ANNA. Pausa.
L'ANNA l'observa i finalment mira també per la finestra)*

ANNA- Què inofensiva sembles ara. Quan penso en totes les bestieses que li vaig dir al
pare...! Que vaig deixar de veure'l per... Ja no sé ni per què. M'ho he preguntat tantes
vegades... i no he trobat una resposta convincent. De vegades m'agradaria tornar enrere
per donar-li un parell de clatellots a aquella mocosa. Ara ja sé que el que aleshores em
passava pel cap i el que necessitava d'ell era natural i justificable. Però tu vas aconseguir
que ho veiés com una cosa dolenta, com una mena de defecte o de vici del que m'havia
de despendre. Com si et traicionés a tu. Si hagués estat capaç de plantar-te cara... Si el

pare hagués respòs a alguna de les meves provocacions, si m'hagués donat un bon clatellot en algun d'aquells moments... segurament ara tot seria molt diferent. No sé com s'ho fa, la gent com tu, però aconsegueix que els altres se sentin malament per no ser com vosaltres. No m'estranya que el pare...

(Pausa llarga. Finalment mira fixament PILAR)

ANNA- Hem venut la casa. La Cristina i jo ho vam estar parlant molt seriosament... ella no volia... però tampoc vol anar-se'n a viure allà, així que... al final la vaig convèncer.

(Silenci)

ANNA- Em sap greu. Sé com t'estimaves la casa, la il·lusió que et feia que ens la quedéssim. Pels anys que hi vas viure... pels anys que hi vam viure les tres després que el pare i tu us divorciéssiu... Però ara no hi vivia ningú i jo... No tinc ganes de viure tancada entre records. Aquí ja no hi tinc amics. Els que tenia s'han convertit en desconeguts. Em reconeixen, sí, em saluden pel carrer, em pregunten amb educació què tal em van les coses per Amèrica, però el seu interès no és sincer. Però no em puc queixar. És un risc que vaig assumir quan me'n vaig anar. Però em dol més del que em pensava.

(Silenci. ANNA es fixa en les peces de roba escampades per l'habitació. Dubta. Finalment s'aixeca i mentre parla comença a recollir-les i a doblegar-les amb cura.)

ANNA- Mai es pot encertar del tot amb el risc, oi? Sempre hi ha una part reservada a la sorpresa i al més inesperat. Hi ha coses que no pots saber fins que les vius, tu pots anar fent plans però... el que passa gairebé mai té a veure amb el que havies previst. És aleshores quan t'adones de si els sacrificis han valgut la pena o no. *(Pausa. Es queda pensadora. Sospira)* A més, la casa era més teva que no pas nostra. Vas ser tu qui es va obsessionar en convertir-la en un refugi i la va mimar gairebé tant com a nosaltres. Ens vas deixar compartir-lo, és veritat. Però al final era com una presó. Per això me'n vaig anar.

(Pausa)

ANNA- La veïna fa temps que ens deia que el seu fill la volia comprar. Vol venir a viure aquí amb la seva dona per estar més a prop de la seva mare, i al final... No ha parat fins que ho ha aconseguit, és tan tossuda com tu, suposo que per això us enteníeu tan bé. Així que no t'amoïnis, ells se'n cuidaran molt millor que qualsevol estrany. *(Ha acabat de doblregar la roba. Dubta. Obre l'armari i comença a guardar la roba)*. Han començat a treure les teves coses discretament, gairebé de puntetes. Si els pregunto quan començaran la mudança ells em contesten que encara no ho saben... que no m'amoïni... que no hi ha pressa... I ens deixen entrar i sortir sempre que volem. La Cristina diu que ja haurien pogut fer el trasllat, però que esperen que jo me'n vagi. No sé per què, haurien de pensar més en la Cristina que no pas en mi, a ella l'afectarà molt més, a mi en canvi... Tu també els hauries d'estar agraïda. Entens el que et dic?

(Pausa. Es miren)

PILAR (*amb un somriure angelical*)- Ets molt maca, tu. M'has portat caramels?

ANNA- No.

PILAR- Bah!

(PILAR s'aixeca de la butaca i seu davant del tocador. Comença a buscar alguna cosa de manera compulsiva, obrint i tancant calaixos. Troba una pinta. L'agafa i la mira amb estranyesa. La pinta li tremola a la mà.)

ANNA- Vols pentinar-te?

(PILAR no reacciona a les seves paraules. Segueix mirant la pinta amb estranyesa. ANNA l'observa. Finalment s'apropa a PILAR i li agafa la pinta)

ANNA- Au, va, dóna'm.

(Comença a pentinar PILAR. Silenci)

ANNA- Ahir vaig passar el rascle pel jardí. No m'ha agradat mai fer-ho, però com tu m'obligaves... a la teva manera... Com aquella vegada que em va agafar el rampell i li vaig donar una puntada de peu a la galleda de les fulles mortes i tu et vas posar a plorar d'aquella manera tan desconsolada, en silenci, amagada de la resta del món. Vas aconseguir que em sentís fatal i vaig estar passant el rasclet fins la nit. Ningú més m'ha fet sentir d'aquesta manera. Quan algú s'empenya amb mi almenys diu alguna cosa, parla, argumenta, i si l'empenyament és molt fort m'escridassa. I jo també l'escridasso. Et quedes molt descansada, t'ho asseguro. Però aquests silencis... tu els feies servir molt

bé amb nosaltres. I jo mai et vaig poder dir que no. Però ahir vaig passar el rascle perquè vaig voler. Sense els teus plors ni les teves lamentacions. El terra estava ple de fulles i algú hauria pogut relliscar. És estrany que caiguin tantes fulles en aquesta època de l'any. És com si els arbres del jardí notessin la teva absència. També van caure moltes fulles quan el pare... *(S'interromp i roman en silenci uns instants)* No ho sé... em va donar aquesta impressió. Potser, com era petita... Ja està.

(Deixa la pinta i va cap a la finestra. Observa el paisatge. Seu a la butaca on abans seia PILAR i segueix mirant per la finestra. PILAR, sense aixecar-se del tocador, observa la pinta. L'agafa i la mira amb estranyesa).

ANNA- Aquests dies, mentre passejava pel jardí, quan passava al costat dels arbres notava com una mena de... de neguit... com unes vibracions rares. Potser és la seva manera de plorar. O potser només és la meva imaginació. Saps què vaig fer? Em vaig apropar al taronger, vaig estrènyer l'orella contra el tronc i em vaig posar a escoltar una estona. No sé ben bé què esperava. Quan érem petites el pare ens parlava de la pau que desprenien els arbres, de la seguretat que et donava sentir aquella tranquil·litat plàcida amb la que assumeixen la seva existència. Deia que si sabies escoltar, ells et parlaven. I jugàvem amb ell a escoltar-los i a endevinar què deien... Així que vaig estrènyer l'orella contra el tronc per si podia notar alguna cosa. I al cap d'una estona vaig començar a plorar. No em preguntis per què, no t'ho sabria dir. De sobte vaig notar com les llàgrimes queien i em relliscaven per les galtes, sense cap avís, ni un nus a la gola, ni un ofec, sense cap mena de picor als ulls... Com si fos la cosa més natural del món, tan natural com menjar, dormir o que et circul·li la sang per les venes.

(PILAR prova de pentinar-se sola però és molt maldestre)

ANNA- No sé si estava trista o contenta. Si havia tingut alguna de les sensacions que esperava o no. Potser encara no estic prou preparada per a entendre els missatges dels arbres, com feia el pare... Però tot i així ahir sé que alguna part de mi va entendre el que volia dir-me el taronger. Ara només em cal saber on s'amaga aquesta part de mi.

PILAR *(donant per finalitzada la seva sessió de pentinat, mira ANNA)*- Estic maca?

(Se sent un tro. PILAR comença a cridar, espantada. ANNA la mira, té un primer impuls d'anar a tranquil.litzar-la, però es reprimeix i l'observa. Entra l'AUXILIAR amb una safata amb menjar. En veure cridar PILAR deixa la safata a la taula i corre a tranquil.litzar-la.)

AUXILIAR- Què et passa?

PILAR- Lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal, lliura'ns...

ANNA- Els trons. L'espanten.

AUXILIAR *(tranquil.litzant-la)*- Tranquil.la, Pilar. No passa res. Tranquil.la... *(a ANNA)* No ha provat de tranquil.litzar-la?

ANNA- Ja ho està fent vostè.

(PILAR abraça l'AUXILIAR, buscant refugi i protecció)

AUXILIAR- Vol donar-li vostè el dinar?

ANNA- És necessari?

AUXILIAR- Si no vol l'hi hauré de donar jo. Si no li molesta que jo hi sigui...

ANNA- Aleshores m'estimo més donar-li jo.

AUXILIAR- Asseguri's que mastega bé la truita, si no s'ennuega.

ANNA- D'acord.

(L'AUXILIAR seu PILAR davant la taula, li posa un pitet i se'n va. PILAR mira el menjar de la safata. ANNA se n'adona i l'aparta).

ANNA- Primer vull ensenyar-te una cosa. *(Treu unes cartes de la seva bossa).* Avui fent el darrer cop d'ull a la casa he trobat això a la teva tauleta de nit. Saps què és?

(L'ANNA li mostra el feix de cartes, deixant-les a un pam del rostre de PILAR. PILAR les mira sense tocar-les)

PILAR- Papers...

ANNA- Per què no em vas dir res? Per què ens vas dir que el pare no ens escrivia? No vas pensar ni per un moment que la Cristina i jo teníem dret a saber-ho? *(Brandant les cartes)* Què se suposa que he de fer jo, ara, amb aquestes cartes? Per què no me les vas donar quan encara era a temps d'arreglar les coses amb ell, en lloc d'amagar-les? De què em servirà llegir-les ara, digues, de què? Quan encara eres a temps m'hauries pogut dir "Té, llegeix, i ara, si vols, parlem. El teu pare es va portar molt malament amb mi, però no amb vosaltres." Sí, parlar de tot el que em vas amagar, de tu, de la Cristina, de mi, del pare. De les coses bones. Sempre em vas amagar les coses bones. Vas esborrar totes les pistes, no en vas deixar ni rastre. Un bon dia ens vas dir: "Mireu, nenes, el pare ens ha abandonat, però em teniu a mi i lluitaré per vosaltres com una lleona i us protegiré de tot." I després d'allò, el silenci més absolut. Només obries la boca per parlar malament

d'ell. Aquella nit el pare ens va trucar i la Cristina i jo vam estar parlant amb ell. Però encara me'n recordo de la cara que posaves quan vam penjar el telèfon. Plena de decepció i de pena, com si t'haguéssim traït. Tu volies també ser ell, volies anul·lar la seva presència i ocupar el seu buit, i no vas pensar que potser jo no volia que l'omplissis tu. A ell no el vas deixar ser el nostre pare i a nosaltres ens vas privar del seu amor, de l'amor que ens tenia encara que ja no visqués amb nosaltres. Vas esborrar-lo de les nostres vides i et vas dedicar amb totes les teves forces a fer-li de succedani. I vas aconseguir que ni tan sols volguéssim parlar amb ell per telèfon. Però ell no es rendia i continuava escrivint, mama! Per què no ens ho vas dir? De què tenies por? Eh? Per què he hagut d'assabentar-me ara de tot això? Què passa, tenies por de la meva reacció? No sé què pensarà la Cristina quan llegeixi aquestes cartes, però et diré què penso jo: vas ser tu qui em va privar de tenir un pare i no el vostre divorci, no em vas deixar ni tan sols el seu record, vas voler-me'l esborrar de la memòria, em vas deixar sense el seu referent per poder ser tu l'únic referent. Em vas robar el pare!

(Deixa anar un cop de puny a la taula. PILAR, que l'ha estat observant espantada, comença a balancejar-se i a recitar la seva lletania, angoixada)

PILAR- Lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal, lliura'ns...

(ANNA l'observa. Sospira. Finalment agafa la cullera, disposada a donar-li la sopa)

ANNA- Au, menja.

(En veure les intencions d'ANNA, PILAR es tranquil.litza i obre la boca, tot esperant la primera cullerada de sopa)

ANNA *(mentre li dóna la sopa)*- En el fons ho sabia; no en sabia res, d'aquestes cartes, però en el fons sospitava que havien existit. I no vaig moure ni un dit. *(Pausa breu)* El dia que el pare es va morir hi va haver una tempesta molt forta, te'n recordes? No va durar gaire, però després vaig descobrir que havia caigut justament a la mateixa hora de la seva mort. Potser va ser una casualitat... o potser no. Déu meu, t'estàs embrutant pertot arreu.

(ANNA li neteja la cara amb el pitet i segueix donant-li la sopa. PILAR continua menjant mecànicament)

ANNA- Fa uns anys també hi va haver una tempesta molt forta a Boston. Estàvem dormint i ens van despertar uns trons fortíssims i els llamps... creuaven el cel com si el volguessin esquinçar. I de sobte va començar a pedregar amb una fúria increïble. El soroll era infernal, semblava que els vidres s'anessin a trencar en qualsevol moment, semblava la fi del món. Em vaig espantar molt i vaig començar a cridar. Cridava i cridava i m'agafava al Michael com si fos la meva única salvació. Fins que la tempesta va passar.

(PILAR ja s'ha pres la sopa. ANNA la mira fixament)

ANNA- Aleshores vaig adonar-me del que havia estat cridant mentre va durar la tempesta. Deia "mama". No havia cridat el Michael, ni al pare. No. "Mama!" Deu, vint, cent vegades.

(Pausa breu. ANNA comença a tallar la truita a bocins)

ANNA- Me'n vaig anar a Amèrica per fugir de tu, vaig decidir no trucar-te, no escriure't, per poder ser jo mateixa, tan diferent del que tu esperaves de mi com fos possible. Volia demostrar-te que era capaç de viure les coses d'una manera completament diferent que tu. I quan ja creia que les coses anaven com jo volia, que per fi m'havia lliurat de la meva sensació de culpa per no veure les coses com tu, per haver necessitat al pare, va arribar una tempesta i de sobte et vaig cridar perquè tenia por.

(Pausa breu) L'endemà vaig fer el que m'havia resistit a fer durant anys: vaig despenjar el telèfon i vaig marcar el teu número. Però mentre trucava vaig adonar-me que aquí serien les dues o les tres de la matinada i tu estaries dormint. T'aixecaries a corre-cuita i baixaries les escales tan de pressa com t'ho permetessin les cames i ho faries perquè, segurament, ja t'imaginaves que era jo qui trucava, la teva filla pròdiga que et volia dir que tornava, que s'havia equivocat, que s'adonava que encara era una nena perduda i sola que necessitava el teu amor, la teva protecció i el teu perdó. I tu me'l donaries, és clar, i la teva veu sonaria com aquelles veus que tenen molta experiència de la vida però tot i així et permeten que t'equivoquis, perquè a la llarga reconeguis el teu error i et puguin perdonar amb condescendència. Així que vaig penjar el telèfon quan tot just tu el vas despenjar. Perquè em vaig empenyar molt amb aquella part de mi que li havia agradat descobrir que encara et necessitava i volia estar el teu costat.

(Pausa. PILAR mira fixament la truita. ANNA se n'adona, sospira i l'hi comença a donar)

ANNA- Ja ho veus... Un oceà i uns quants anys entre nosaltres, i tot i així la teva veu encara m'arribava massa clara. *(Comença a plorar en silenci)* No és just, mama... No és just...

(S'aixeca i busca un mocador dins la seva bossa. S'asseca les llàgrimes)

ANNA- No ho suportó, no suportó haver viscut uns anys de la meua vida amb ell i tenir tan pocs records.

(Guarda el mocador dins la bossa i es queda mirant la bossa, dubtant. Finalment es decideix)

ANNA- Vull ensenyar-te una cosa.

(Treu la seva cartera de la bossa, l'obre i en treu una fotografia. S'apropa per a ensenyar-la a PILAR.. PILAR la mira)

PILAR *(sense reconèixer-lo)*- Molt maco. És el teu marit?

ANNA- Déu meu... Si et sentissis... La vaig agafar abans que tirassis totes les seves fotografies. Suposo que et feia mal veure-les i tenies por que a nosaltres ens passés el mateix. En aquell moment no t'ho vaig dir perquè tenia por que em renyessis i després... no t'ho vaig dir perquè em feia vergonya confessar-t'ho.

(Va cap el mirall del tocador tot observant la fotografia. S'atura. Mira la seva imatge al mirall i la compara amb la fotografia)

ANNA- Trobo que m'hi assemblo molt.

(Es queda mirant el mirall)

ANNA- Te'n recordes de quan em va regalar l'osset de peluix? Estava més content que jo. Ens vam passar una bona estona triant-li un nom. Al final li vam posar "Toni". Però després, com et veia plorar tant i ens explicaves totes aquelles coses horribles, que si no ens estimava... que si només sabia pensar en ell... que si nosaltres no l'importàvem... Vas aconseguir que l'odiés tant que vaig acabar trencant el "Toni". Em vaig tancar amb ell al lavabo i el vaig esquinçar de dalt a baix amb un ganivet, li vaig buidar les entranyes fins que no en va quedar res, vaig sortir al carrer i el vaig llençar a les escombraries. I tu no vas fer res per aturar-me.

(Pausa breu)

ANNA- Però hi ha una cosa que no t'he explicat mai: després em vaig penedir, em vaig aixecar del llit i vaig sortir corrent a buscar-lo al carrer en pijama i sabatilles. Però el camió de les escombraries ja havia buidat el contenidor.

(Pausa. Observa la fotografia del seu pare. PILAR mira la truita que encara no s'ha pogut acabar)

ANNA- Perdona'm...

(Observa el mirall durant una estona. PILAR continua mirant la truita. ANNA, enfadada, agafa la safata i l'aparta)

ANNA- Deixa de mirar la truita com una imbècil! *(Li agafa la cara i l'obliga a mirar-la als ulls)* Si el pare no hagués estat tan fet pols pel que li estàvem fent... si no hagués estat sota tanta pressió, potser... potser s'hauria fixat en aquell STOP, el camió hauria passat de llarg i ara... ara...

(Es posa a plorar i seu a la butaca. PILAR la mira, s'aixeca de la cadira i va cap a ANNA. Comença a acaronar-la)

PILAR- No ploris, maca... No ploris.

(ANNA la mira. Deixa que PILAR l'acaroni. Finalment agafa la mà a PILAR entre les seves)

ANNA- Ara ja no em serveix de res, mama. Ara no.

(Pausa llarga. Es miren)

ANNA- La meva vida no serà com la teva. Passi el que passi, no deixaré mai que el Michael se senti com vas fer... com vam fer que se sentís el pare. *(La mira fixament. PILAR li somriu, angelical.)* Au, vine, acaba de menjar.

(ANNA s'aixeca disposada a acompanyar PILAR fins la taula.)

PILAR- No tinc més gana.

ANNA- Però... si no t'has acabat la truita. I encara et queda el iogurt.

PILAR- No tinc més gana.

ANNA- Au, va, dona, no siguis així.

(ANNA prova d'acompanyar-la fins la taula però PILAR es resisteix)

PILAR- Et dic que no tinc més gana!!

ANNA- Mira que crido l'infermera, eh?

(ANNA va cap al timbre que li ha mostrat l'auxiliar al principi, PILAR comença a balancejar-se i a recitar la seva lletania)

PILAR *(nerviosa)*- Lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal... lliura'ns...

ANNA- Prou, això sí que no...

PILAR- ...de tot mal, lliura'ns de tot mal...

ANNA- No et posis així...

PILAR *(llença d'una revolada la safata a terra)*- Em vols enverinar!!

(Silenci. Ambdues es miren)

ANNA- De debò em creus capaç?

PILAR- No tinc més gana!

(PILAR, malhumorada, seu a la butaca i mira per la finestra. ANNA l'observa uns instants en silenci. Mira el timbre, dubtant. Finalment es posa a recollir els coberts i els trossos de truita que PILAR ha llençat a terra i els torna a posar dins la safata.)

ANNA- Enverinar-te! Quina bajaranada! Si jo sóc incapaç de... *(s'interromp en veure el ganivet que ha caigut a terra. L'observa pensarosa)* Però morir és molt fàcil, això sí que ho sé. Un parell de talls al canell i la sang comença a escapar-se del cos. Surt sense parar, en silenci, sense oposar la més mínima resistència. Amb una facilitat esfereïdora, com si escapar-se de les venes fos la cosa més senzilla i més natural del món. Però resulta que mentre veus fugir aquell líquid vermell i notes una mena de pessigolleig fred i humit per tot el cos, el teu cervell ha estat buscant alguna cosa on aferrar-te a la vida, per molt insignificant que pugui semblar, per obligar-te a tancar aquella aixeta. No saps com, però de sobte t'adones que estàs llençant una cosa que no té ningú més, que et pertany només a tu, que ets tu. I tanques l'aixeta. I amb el temps t'alegres d'haver-ho fet.

(Pausa)

ANNA- Però ara ja no hi ha cap perill. No. Perquè tinc on agafar-me per no tornar a caure. Perquè tinc el Michael i perquè...

(Dubta. Mira PILAR. S'aixeca i va cap a la butaca)

ANNA-... i perquè estic embarassada, mama.

PILAR *(il.lusionada)*- De debò?

ANNA (*gratament sorpresa*)- Ho pots entendre?

PILAR- De debò?

ANNA- Espero un fill del Michael.

PILAR- De debò? Què bé!

(Pausa. Es miren)

ANNA- De sobte, sense pensar-ho, li vaig dir al Michael que volia tenir un fill amb ell. I encara no ho havia acabat de dir que ja m'estava penedint, vaig voler desdir-me'n, fer-me enrere, vaig pensar en mi i en la Cristina, en el vostre divorci, en com ho vam passar quan érem petites, però ell... ell... Si l'haguessis vist! Estava tan il.lusionat! I vaig pensar que a mi no em té perquè sortir tan malament, oi que no?

PILAR- És clar... I la meva filla? Quan vindrà la meva filla?

(Pausa. Es miren)

ANNA (*decebuda*)- Sóc jo, mama.

PILAR- Quins ulls més bonics que tens! Quan vindrà la meva filla?

(Pausa)

ANNA- Aviat (*Afectada per la situació, va cap a la seva maleta, l'agafa i l'obre damunt del llit*) Es fa tard i perdre l'avió. La Cristina m'ha demanat que et porti aquests jerseyis, volia venir ella però se li ha complicat el dia a la feina i m'ha demanat que te'ls porti jo de camí a l'aeroport. Te'ls deixo a la calaixera.

(Comença a guardar els jerséis que porta a la maleta dins la calaixera. Entra

CRISTINA. És una dona d'uns 40 anys. Duu una bossa de plàstic voluminosa.

Respira amb dificultat, com si hagués vingut corrent)

ANNA- Què hi fas, tu, aquí?

CRISTINA- Veig que encara he arribat a temps, tenia por que ja haguessis marxat!

(PILAR, en veure-la, s'aixeca i va cap a ella, contenta)

ANNA- M'has dit que no podries venir...

PILAR- Cristina, mira qui ha vingut!

CRISTINA *(amb tendresa, a PILAR)*- Sí, l'Anna. Què bé, oi? *(a ANNA, contenta)* T'ha conegut!

PILAR- No, l'Anna no. La doctora. Què ets bleada!

(PILAR riu del que ella es pensa que és una confusió de la Cristina)

PILAR- M'has portat caramels?

CRISTINA- És clar. Té.

(CRISTINA li dóna uns caramels que ja no tenen el paper embolicat. PILAR, contenta, els agafa i torna a la butaca amb ells. Seu i comença a llepar-los)

CRISTINA- Ho sento. Ja t'he dit que havia empitjorat.

ANNA- Per què els treus el paper?

CRISTINA- Perquè ella no el sap treure. Una vegada se'n va voler menjar un amb paper i tot i gairebé s'ennuega.

ANNA- Ah...

CRISTINA- Veig que ja li han donat el dinar.

ANNA- Li he donat jo.

CRISTINA- Tu?

ANNA- Sí.

(Pausa breu)

CRISTINA- Com és que no se l'ha acabat?

ANNA- Es pensava que la volia enverinar.

CRISTINA- Quines coses! No t'ho prenguis malament, a mi una vegada em va dir que li havia posat puces al llit.

(CRISTINA buida el contingut de la safata en una paperera. A continuació treu de la bossa de plàstic un xal i li posa delicadament a PILAR damunt les espatlles. ANNA l'observa.)

CRISTINA- Té, mama, que comença a fer fred.

ANNA- Per què m'has fet portar-li els jerséis, si ho podies fer tu?

CRISTINA- No t'ha fet il·lusió tornar-la a veure?

ANNA- No m'has contestat.

CRISTINA- Feia anys que no la veies, Anna...

ANNA- I què?

(Pausa. Es miren)

CRISTINA- No entenc com pots ser així. També és la teva mare!

ANNA- Cristina, no comencis...

(ANNA segueix guardant els jerséis a la calaixera. CRISTINA l'observa uns instants, finalment va cap a la calaixera i comença a treure els jerséis que ha posat ANNA)

CRISTINA- S'han de posar al segon calaix.

(Obre el segon calaix de la calaixera i comença a guardar-hi els jerséis. ANNA dubta. Finalment l'ajuda a canviar els jerséis de calaix).

ANNA- No has vingut només per dir-me a quin calaix s'han de desar els jerséis, oi que no?

(Pausa. Es miren)

CRISTINA- Per què no et quedes? El Michael podria buscar una feina aquí. A més, la mare et necessita. I jo també.

ANNA- No insisteixis, Cristina...

(Entra l'AUXILIAR)

AUXILIAR- Hola, Cristina *(A PILAR, amb tendresa)* Estaràs contenta, oi, Pilar? Avui et visiten les teves dues filles.

PILAR- No tinc més gana.

AUXILIAR *(fixant-se en la safata)*- Quina novetat, avui t'ho has acabat tot! *(a ANNA)*

Hauria de venir més sovint, sembla que a vostè li fa més cas que a nosaltres.

(ANNA i CRISTINA es miren amb complicitat. Ambdues continuen canviant els jerseis de calaix. L'AUXILIAR li treu el pitet a PILAR, agafa la safata i se'n va. Quan ja ha sortit, ANNA i CRISTINA riuen)

ANNA- Per què no li has dit que no s'ho acabat?

CRISTINA- I tu?

ANNA- Hauríem de buidar la paperera, si no quan vegi que l'hem enganyat s'emprenyarà.

CRISTINA- Segurament.

ANNA *(per la bossa de plàstic que duu Cristina)*- Treu la roba de la bossa, buidem dins la paperera, i ara quan marxi ho llenço al contenidor.

CRISTINA- No hi porto roba, a la bossa. Hi porto un altra cosa.

ANNA- Ah, sí?

CRISTINA- És per a tu.

(L'ANNA la mira intrigada. Finalment agafa la bossa i mira el que hi ha dins. Es queda molt sorpresa).

ANNA- No pot ser....

(Mira CRISTINA, desconcertada. Finalment treu de la bossa, molt lentament, un osset de peluix molt malmès i molt recosit. ANNA ell mira sense poder-s'ho creure.)

ANNA- Toni!

(L'abraça)

CRISTINA- Et conec, sabia que després de l'enrabiada te'n penediries d'haver-lo llençat.

ANNA- Gràcies.

CRISTINA- Em va costar molt recosir-lo, no et pensis, el vas deixar fet un nyap.

ANNA- La mare ho sabia?

CRISTINA- No. Mai vaig trobar el moment de donar-te'l. Primer em va fer ràbia haver-lo recollit de les escombraries i després... no ho sé... No sabia com reaccionaria la mama quan se n'assabentés. Però si dius que no tornaràs...

(ANNA abraça CRISTINA, a qui l'abraçada agafa per sorpresa. CRISTINA es deixa abraçar sense saber què fer i finalment també l'abraça amb força)

ANNA- Val més tard que mai.

CRISTINA- Sí... A més ja tenia ganes de desfer-me'n.

ANNA- Era un regal del pare...

CRISTINA- Anna, no comencis.

(Pausa. Es miren)

ANNA- Només es va divorciar de la mare... No de nosaltres.

CRISTINA- Sisplau, Anna...

ANNA- Vam ser nosaltres les que vam deixar de veure'l i de trucar-lo, ell no...!

CRISTINA *(l'interromp)*- La mare va patir molt! I jo també!

ANNA- Com pot ser que no tinguis cap bon record d'ell?

CRISTINA- Prou, Anna, ja n'hem parlat.

ANNA- No em puc creure que no guardis cap record. Què en vas fer, d'aquell xiulet que et va regalar?

CRISTINA- Quin xiulet?

ANNA- No te'n recordes? Ens el va portar per aquella disfressa de policia que volíem dur a la festa de l'escola. Va dir que sempre que el necessitéssim, buféssim i ell estaria amb nosaltres, tu m'ho vas explicar.

CRISTINA *(incòmoda)*- Ah, sí... El vaig llençar.

ANNA- Quina llàstima... Jo encara el guardo. I tu al principi no te'l treies mai del damunt.

CRISTINA- Hi ha coses més importants de les que no vull desfer-me.

ANNA- Com ara què?

CRISTINA- Com la meva germana.

(Es miren)

ANNA- Sisplau... No m'ho posis més difícil.

CRISTINA- Ets tu qui ho posa tot difícil!

(Es miren)

ANNA- Mira, ho he estat rumiant i... crec que ho has de saber: et vull ensenyar una cosa.

CRISTINA- Què?

ANNA- Segurament no t'agradarà.

CRISTINA- Això ja ho decidiré jo.

(ANNA la mira, indecisa. Finalment li ensenya les cartes que li ha mostrat abans a Pilar)

ANNA- Són cartes del pare. Ens les enviava a tu i a mi quan vam deixar de veure'l i de contestar-li el telèfon. Les vaig trobar a casa, a la tauleta de nit de la mare. Volia que penséssim que s'havia oblidat de nosaltres.

(ANNA li ofereix les cartes a CRISTINA, però ella les mira sense agafar-les)

ANNA- No les vols llegir?

CRISTINA- Ja les vaig llegir. Abans que tu arribessis.

(Pausa. Es miren)

ANNA- No m'ho puc creure...

CRISTINA (*l'interromp, cridant*)- El pare és mort! Fica-t'ho al cap! Mort! Però la mama és viva i ens necessita!

PILAR (*espantada pels crits*)- Lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal, lliura'ns de tot mal...

(CRISTINA va cap a ella per tranquil.litzar-la. L'acarona)

CRISTINA- Perdona'm, mama. Tranquil.la, no passa res.

(PILAR segueix amb la seva lletania mentre CRISTINA prova de tranquil.litzar-la. ANNA l'observa amb perplexitat. Finalment, amb decisió, va cap a la seva maleta i la tanca. Agafa la maleta, l'osset de peluix i va cap a la porta. S'atura i es gira cap a CRISTINA. CRISTINA aconsegueix finalment tranquil.litzar PILAR, que comença a llepar un caramel. CRISTINA es gira i se sorprèn en veure ANNA amb la maleta al llindar de la porta. Es miren en silenci.)

CRISTINA- Aleshores... te'n vas?

ANNA- A tu què et sembla?

CRISTINA- Anna, si és per això de les cartes...

ANNA (*l'interromp*)- Pots venir a veure'ns a Boston quan vulguis.

(Pausa breu)

CRISTINA- Ja...

ANNA- Vindràs quan neixi el nen?

CRISTINA- M'avisaràs?

ANNA- És clar...

(Pausa)

CRISTINA- No t'entretenguis o perdràs l'avió.

ANNA- Sí.

(Pausa breu. Es miren sense saber si abraçar-se o no)

CRISTINA- Cuida't.

ANNA- Tu també. Adéu.

(ANNA surt. CRISTINA mira uns instants la porta en silenci. A continuació observa abatuda PILAR, que continua llepant caramels. CRISTINA seu al llit. Sona "O mio babbino caro". CRISTINA es fica la mà a la butxaca, treu el xiulet que Eduard li havia donat abans i, amb la mirada perduda, bufa. El xiulet sona tímidament. Sobre aquesta imatge, a mesura que el so del xiulet i la música van perdent força, es va apagant la llum)

FOSC